

РЕШЕНИЕ

№ 194

гр. София, 13.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 13.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **8567** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс .

Делото е образувано по искова молба от И. Г. П.,с ЕГН [ЕГН] чрез адв. В., срещу Държавен фонд Земеделие, с цена на иска 4350,00лв. и с правно основание чл.128, ал.1 т.6 и чл. 203 АПК вр. чл.61 от Закона за държавния служител, на основание отмяната на Заповед № 159/30.03.2017г. на изпълнителния директор на фонда с Решение № 7045/24.11.2017г. по адм.д.4459/2017г. на АССГ, влязло в сила на 10.01.2019г.

Вредите се претендират от неизплатен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение на ищеца - 30.03.2017г. до датата на възстановяване на ищеца на работа - 22.01.2019г. Правното основание на предявения иск е чл.128, ал. 1, т.6 вр. чл.203 АПК вр. чл.61 от Закона за държавния служител, както и приетото с Решение от 25.06.2020г. по съединени дела С-762/18 и С-37/19г. на Съда на ЕС. Съдът на основание чл.214, ал.1 ГПК, допусна изменение на размера на претендираното обезщетение от 4350,00лв. на 4427,95лв.

Пред съда исковата претенция се поддържа изцяло чрез адв. В., като в ход по същество се претендира и основателността ѝ. Също се претендира, че от представените по делото доказателства се установило, че ищецът не е работил по трудово или служебно правоотношение през исковия период . Претендират се и разноски по списък..

Ответникът, Държавен фонд "Земеделие" чрез юрк. Б., в писмен отговор оспори

исковата претенция изцяло, на основание, че в чл.104 ЗДСл законодателят изрично е регламентирал обезщетението, което се следва на държавния служител поради отмяната на заповед за незаконно уволнение като процесната. В тази разпоредба не било предвидено и обезщетение за неизползван платен годишен отпуск. В ход по същество юрк. Б. иска от съда да отхвърли изцяло исковата претенция, не възразява за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По делото са приети доказателствата, представени от ищеца, описани в исковата молба и допълнително, след констатация за вярно с представения оригинал - копия на стр.1, 8, 9, 10,11 от служебната книжка на ищеца, както и от стр.1, 20,21, 22 и 23 от трудовата книжка на ищеца.

Изслушано е и заключение на вещо лице по съдебно-икономическа експертиза относно следващото се обезщетение за неизползван отпуск.

Административен съд София-град, като обсъди доказателствата по делото, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

Видно е от обстоятелствената част на исковата молба, че искът се основава на незаконосъобразен акт, което обуславя допустимостта му и компетентността административният съд да го разгледа. Също искът е насочен срещу надлежният ответник.

И. Г. П. е работил в ДФ „Земеделие“ като главен експерт в дирекция «Договорирание по прилагане на мерки за развитие на земеделските райони, отдел «ПМР на микропредприятия и неземеделски дейности, компенсаторни мерки и мерки за обучение». Със Заповед № 159/30.03.2017 г. на изпълнителния директор на ДФ «Земеделие» е било прекратено служебното правоотношение на И. Г. П., считано от 30.03.2017 г. С Решение № 7045 от 24.11.2017 г. по адм.дело № 4459/2017 г. на АССГ, 52 състав, оставено в сила с Решение № 362/10.01.2019г. на ВАС, е постановена отмяната на заповедта на изпълнителния директор на ДФ «Земеделие» като незаконосъобразна. На 22.01.2019 г., на основание чл.122 ЗДСл, ищецът се е явил в ДФ «Земеделие», за да заеме длъжността, която е изпълнявал преди уволнението, за което е подал и изрично заявление до Изпълнителния директор на ДФ «Земеделие» с вх. № 02-6500/319 от 22.01.2019 г.

Ищецът е имал право на платен годишен отпуск в размер на общо 32 работни дни в годината като за периода 30.03.2017 г. - 22.01.2019 г. по наши изчисления същият е имал право на общо 58 работни дни платен годишен отпуск, от които 24 дни за 2017 г., 32 дни за 2018 г. и 2 дни за 2019 г. Съгласно чл. 60 за времето на платения годишен отпуск държавният служител получава основна заплата, определена по служебното правоотношение, която е била в размер на 1 500 лв. Така за 58 работни дни платен годишен отпуск по наши изчисления се дължи обезщетение в размер на общо 4 350 лв. Ищецът претендира да му бъде заплатено от ответника обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за периода от датата на незаконното уволнение, а именно: 30.03.2017 г., до датата на възстановяването на ищеца на работа: 22.01.2019 г. и в посочената сума, както и лихва за забава в размер на законната лихва за периода от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконната заповед, а именно от 10.01.2019 г. до окончателното плащане на задължението, на основание т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. по тълк. гр. д. № 3/2004 г. ВКС, ОСГК (лихва се дължи от влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове).

Ищецът се основава на исквата си претенция изрично на Решение на СЕС (първи състав), от 25.06.2020 г. по съединени дела С-762/18 и С-37/19, относно правото на платен годишен отпуск за периода на незаконно уволнение, според диспозитива на което не се допуска национална съдебна практика, по силата на която работник, който е уволнен незаконно, а по-късно е възстановен на работа в съответствие с националното право вследствие на отмяната на уволнението му със съдебно решение, да няма право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за периода от датата на уволнението до датата на възстановяването му на работа.

Решението на Съда на ЕС е постановено в производство по чл.267 от Договора за функционирането на ЕС, и поради това задължително за държавите членки и настоящия съд по въпросите, по които е дадено тълкуване.

От приетите по делото копия на стр.1, 8, 9, 10,11 от служебната книжка на ищеца, както и от стр.1, 20, 21, 22 и 23 от трудовата книжка на ищеца, се установява че през исковия период няма вписване за заемана от него дружба по служебно или трудово правоотношение - конкретно от последователността на вписванията на посочените страници на служебната книжка - уволнението на ищеца и отмяната му, а в трудовата книжка на посочените страници и през исковия период има вписване на ТП на НОИ за периоди през 2014 и 2015г., след които няма вписване, т.е. касае се за вписване от преди исковия период.

Съгласно заключението на вещото лице, прието без оспорване от страните на фактическите констатации, за периода от 30.03.2017г. до 31.01.2019г. размерът на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск е в размер на 4427,95лв.

За този извод вещото лице в констативно съобразителната част е взел предвид и, че със Заповед № 35/01.02.2019г. ищецът е възстановен и допуснат на работа, считано от същата дата. Поради това експертизата е съобщила обезщетението за отпуск до 31.01.2019г. За периода от 30 март 2017г. до 31. януари 2019г. според вещото лице на ищеца се полага платен годишен отпуск както следва: 24 работни дни за 2017г., 32 работни дни за 2018г. и 3 работни дни за месец януари 2019г., или общо 59 работни дни. Ищецът претендира обезщетение за 58 работни дни през исковия период.

Видно е, че обезщетението се претендира за периода от 30.03.2017г. до 22.01.2019г. и за 58 работни дни, при право на обезщетение за 59 работни дни и за периода до 31.01.2019г.

Следователно, изчислението на вещото лице, основано на размера на възнаграждението за 59 дни изчислено в размер на 4427,95лв., изчислено съразмерно за 58 дни, ще бъде в размер на 4352,29 лв. До посочения размер, исквата претенция за присъждане на обезщетение за 58 дни за периода 30.03.2017г. до 22.01.2019г., следва да бъде уважена, на основание даденото тълкуване с решението на Съда на ЕС. Несъобразяването на настоящия състав на съда с така даденото тълкуване на правото на ЕС, ще съставлява неизпълнение на задължението по чл.4, параграф 3 от ДЕС и незачитане на правата на ищеца, произтичащи от правото на ЕС, както и неспазването на принципа на примата на това право пред правото на държавите-членки. Поради това доводите на ответника за недължимост на такъв вид обезщетение на основание норма на националното право - чл.104, ал.1 ЗДСл, са неотнормисими.

По искането за присъждане на лихви – същото е основателно по изложените мотиви за приетото с т.4 от Тълкувателно решение 3/22.04.2005г. по тълк.гр.дело №3/2004г. на ОСГК на ВКС, считано от датата на влизане в сила на съдебното решение за

отмяната на незаконосъобразната заповед – 10.01.2019г. Поради частична основателност на исковата претенция, съдът следва да разгледа искането за присъждане на разноски на ищеца - в размер на 650лв., платени в брой, съгласно договор на лист 5 –ти от делото, които и следва да бъдат присъдени, на основание незначителното отклонение в размера на уважения иск – 75 лв.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Държавен фонд „Земеделие“, със седалище в [населено място], за заплати на И. Г. П.,с ЕГН [ЕГН],

1) сумата от 4352,29 лв. (четири хиляди триста петдесет и два лева и 29 стотинки), представляваща обезщетение за вреди от неизползван платен годишен отпуск за 58 дни периода от датата на незаконното уволнение на ищеца - 30.03.2017г. със Заповед № 159/30.03.2017г. на изпълнителния директор на фонда, до датата на възстановяване на ищеца на заеманата от преди уволнението му длъжност - 22.01.2019г.,

2) ведно със законната лихва върху сумата на обезщетението, считано от 10.01.2019г., до окончателното му плащане, и

3) сумата от 650 (шестстотин и петдесет) лева за разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ исковата претенция на И. Г. П.,с ЕГН [ЕГН] срещу Държавен фонд „Земеделие“ на същото основание до пълния предявен размер от 4427,95лв. и законната лихва върху отхвърлената част, считано от 10.01.2019г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: